

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. III. Declarat quomodo bonoru[m] conuersatione pia in se desideria
denuo redierint, & qua illa[m] Dominus via ad cognitione[m] erroris in quo
hactenus egisset, perduxerit

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

CAPVT III.

DECLARAT QVOMODO BONORVM CONVERSATIONE
*pia in se desideria denuò redierim, & qua illam Domi-
 nuu via ad cognitionem erroris, in quo
 hæcenus egisset, perdu-
 xerit.*

VT ergo bonam & sanctam monialis huius conuersationem & fa-
 miliaritatem gustare cœpi, voluptati mihi fuit illam benè & ar-
 denter de rebus diuinis loquentem audire, erat enim apprimè discre-
 ta & sancta. Vnde nunquam (vt quidem mihi videtur) graue fuit,
 sed semper suauè illam loquentem audire. Initio narrare mihi cœpit,
 quomodo solâ lectione illorum verborum Euangelij: *multi sunt vo-*
cati, pauci verò electi, conuersa, monasticam vitam assumpsisset, adde-
 bar & de præmio, quod præparauit DEVS ijs, qui propter ipsum omnia
 relinquunt. Bona hæc familiaritas, quos mala mihi instillarat mores,
 paulatim cœpit eliminare, & rerum æternarum desideria denuò
 menti imprimere, magnamque illam meam à vita monastica alienatio-
 nem, quæ sanè in me summa fuit, nonnihil imminuere. Si quam ve-
 rò Religiosam inter orandum videbam lacrymantem, aut alias quas-
 piam virtutes habere, non parùm has ei inuidebam: hac enim in re tanta
 cordis mei erat durities, vt, etsi vniuersum Passionis Dominicæ textum
 perlegissem, ne vel lacrymulam emissem. Quod profectò mirè me
 cruciabat. Sesquianni spatio isthoc in Monasterio vixi, non sine magna
 pauarum contuetudinum mearum emendatione. Incepi deinde multas
 orationes vocales decurrere, & nullam nq̄ domesticam rogare, vt DEO
 per preces me commendarent, vt ad eum me statum vocare dignaretur,
 in quo illi inferuire possem, atq̄ amen monasticum nolebam, adeò vt vel-
 lem Deo placeret, eum mihi non inspirare; esto alia ex parte etiam metue-
 rem matrimonio me applicare. Ad finem autem temporis, quo ibidem
 versata sum, magis iam ad monasticum statum assumendum propende-
 bam, tamen non in hoc monasterio; quod sancta quædam exercitia,
 quæ postea intellexi illic à monialibus vsurpari, mihi nimis graua vide-
 bantur: & erant nonnullæ de iunioribus, quæ in hac me opinione etiam
 confirmabant: nam si eiusdem omnes sententiæ fuissent, non sanè me-
 diocriter id mihi profuisset. Huc accedebat, quod alio quodam in mona-
 stero sodalem charissimam habebam, & hoc in causa erat, quod si de-
 mum Religiosa fieri vellem, non alio fierem in loco, quam in quo ist-
 hæc sodalis mea commorabatur. Magis scilicet sensualitatis meæ con-
 solationem & vanitatis, quam animæ bonum spectabam. Bonæ illæ co-
 gitationes

S.
Theresia

Opera

N. V.

156

gitationes monasterium ingrediendi subinde quidem mihi occurrebant, sed statim abibant; nec à me ipsa impetrare poteram, planè vt animam ad hoc inducerem. Hoc ipso tempore etsi ego à parte mea non negligerem illa, quæ mihi bona & salutaria erant, magis tamen Dominus ipse contendit ad eum me statum disponere, qui mihi esset maximè salutaris.

In grauem tunc temporis incidi infirmitatem, vt me ad paternas ædes reduci oportuerit: confirmata verò valetudine, ad sororem quæ in pago quodam habitabat, conducta sum, quò eam inuiserem, quod mihi me ipsa diligeret: etsi quidem ei auscultassem moremque gessissem, nunquam inde rediissem. Coniugi quoque eius acceptissima eram; externis saltem magna mihi beneuolentiæ signa exhibebat. Quo etiam nomine per amplas Deo meo gratias debeo, quod quocumque loco fui, semper beneuolos sum homines experta; ipsa tamen, pro ea ac sum malè id ei rependi. In via, qua nos transire oportebat, commorabatur pater noster, vir prudens, & virtutum per studiosus, ac viduus, quem etiam Dominus sibi paulatim disponebat: nam iam ætate grandis, & maturus, reliquiis omnibus, quæ possidebat, religiosum statum suscepit; in quo ita laudabiliter vitam terminauit, vt diuinà eum visione iam perfrui credam. Hic me ad dies aliquot apud se commorari voluit: tempus, quo à negotiis vacabat, librorum piorum patriâ linguâ conscriptorum lectioni dabat: omnis autem eius sermo vt plurimum de Deo, mundi que huius vanitate erat, vt verò & mihi rerum diuinarum amorem instillaret, eos me libros, se præsentem, legere iussit, & licet non multum erga eos afficerer, simulabam tamen, quo ei satisfacere, nam alijs complacere, & alienæ voluntati more gerere studui semper quam maximè, etiamsi propterea mihi ipsi molestiam creassem ac tædium, ad eò quidem, vt, quod in alijs virtutis nomen meruisset, in me reprehensionem meruerit, & ingens vitium fuerit, quod in hoc sæpè discretionis limites excederem. Quot, ò Deus bone, modis & vijs tua me maiestas ad eum paulatim disponebat statum, in quo mea vi opera voluit, vt etiamsi nollem, me mihi met ipsi vim facere cogeret, sit ipse in æternum benedictus, Amen.

Esto verò ibidem non nisi paucis egerim diebus, per eam tamen, quam verba Dei tam lecta, quam audita in corde meo exseruere vim, simul & per bonum commercium, eam intelligere cæpi veritatem, quam olim in prima pueritia intellexeram; nimirum quid quid in mundo est, nihil esse, & non nisi meram vanitatem, atq; ipsum in momento præterire, simulq; timere, ne, si vitâ exire me contingeret, ad infernū detruderer. Ac licet ne tum quidem à me impetrare ipsa possem, vt statui monastico me applicarem: videns tamen statum illum & meliorem esse, & securio-

Quoduit mo
nasterium
ingressa

rent, paulatim apud memetipsam constitui quamdam mihi vim ad eum capellendum inferre. Trimestri, & amplius hoc in conflictu habi, hac meratione incitans & cohortans, nimirum vitæ monasticæ labores & mala panis purgatorij maiora esse non posse, ac, cum delictis ipsa meis infernales penas promerita essem, non multum esse, si quod restabat vitæ, velut in purgatorio transigerem; postea me rectâ caelos petiturâ, nam hoc vnum spectabam, ac desiderabam: atque in hac status deligendi anxietate, timore seruili magis quam amore moueri videbar. Hoc voluenti mihi dæmon proponebat fore, vt, quod delicijs & vitæ molli assueuissem, Religionis onera & labores ferre non possem: cui è contra opponebam labores & dolores, quos Redemptor noster Iesus uiuens passus est, & proinde non multum esse, me aliquos ipsius nomine & amore subire; atque ipsum mihi in ijs ferendis auxilio futurum: Cogitare quidem hoc debebam, sed an hoc postremum cogitarim, non rectè recordor: His ipsis diebus plurimas passa sum tentationes, & grauissimis vexata febribus, ad quas longa animi accedebant deliquia: nam nunquam firmâ valetudine sum vsa. Maximè verò me tum iuuat, quod erga librorum sanctorum lectionem mirè affecta manserim. Vnde lectis S. Hieronymi Epistolis ita commota sum, vt tandem patri meo id significare decreuerim; quod propè idem erat, quod sacrum habitum suscipere: nam ita generosa eram, vt cum semel meam quo ad hoc voluntatem aperuissem, ob nullam profus rem, eam immutatura fuisse videar. Tanto potè me pater amore prosequeretur, vt nullo id ab eo pacto impetrare potuerim: vt nec aliorum, quos pro me intercessores ad illū misi, preces & compellatio: summum quod tum quidem ab eo obtineri potuit, fuit vt, cum ipse iam vita functus esset, facerent quidquid cuperem. Verum hic mihi metipsi, meæque imbecillitati timere cæpi, ne scilicet retro respicerem; vnde mihi videbatur hoc mihi parum expedire, ideoque id alia ab eo via obtinere sum conata, vt iam referam.

Quibus se
arg. mentis
contra de-
monem tu-
raretur.

Librorum
sanctorum
lectione de-
lectatur.

CAPVT IV.

NARRAT QUOMODO DOMINI OPE SIBI IPSI IN HABITU

sumendo vim fecerit; quamque multos eius maieftas ei mor-
bos dæmo caperit.

Is ipsis diebus, quibus ipsa mecum de isthoc proposito delibera-
bam, vni de fratribus meis, vt vitæ se religiosæ daret, muadi huius
vanitate ei ob oculos positâ, persuaseram. Vnde simul statuius
quadam die summo mane ad illud Monasterium accedere, in quo illa
amica, illa inquam, quam ego singulari quodam prosequeretur affectu,
C 3 commo-

S.
Theresia

Opera

N. V. I.
156